

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **O. C.**, zast. JUDr. Ilonou Tajchnerovou, advokátkou se sídlem Moskevská 1604/35, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2015, čj. OAM-350/ZA-ZA08-ZA08-K07-2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2015, čj. 78 Az 1/2015-57,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2015, čj. 78 Az 1/2015-57, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2015, čj. OAM-350/ZA-ZA08-ZA08-K07-2014, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Tvrzení žalobce nepokládal žalovaný pro udělení mezinárodní ochrany za dostatečné.

[2] Žalobce za důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil svou povinnost nastoupit na Ukrajině do války. V České republice pobývá od července 2014, kdy sem

odjel s manželkou na dovolenou. Tchýně mu při telefonickém hovoru sdělila, že situace ve městě, kde bydlí, je nepřehledná, domy obcházejí neznámí lidé ve vojenských uniformách a verbují mladé muže do války. Jako voják by musel bojovat kvůli politickým neshodám, terorismu. Dokonce by nevěděl, za koho bojuje. Válka nebyla oficiálně vyhlášena a už v ní padlo mnoho mrtvých. Zabíjení mužů, jako je on, je v rozporu s jeho morálními a náboženskými principy. V rámci pohovoru upozornil na přítomnost vojenských hlídek a přestřelky v místě jeho bydliště; nad městem létají letadla a městem projíždějí tanky. Na celé Ukrajině je situace stejná, vyjádřil obavu o svůj život. Doplnil, že na jaře dostal první předvolání na vojnu, nevěnoval tomu nicméně pozornost a poté již nic neobdržel. Má obavy, že pokud odmítne nastoupit do armády, mohou jej zastřelit.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke krajskému soudu. V řízení před soudem předložil listinu ze dne 4. 2. 2015 vydanou Ministerstvem obrany Ukrajiny, Apostolovským okresním vojenským komisařstvím Dněpropetrovské oblasti, ze které vyplývá, že je na seznamu hledaných osob, které mají být z důvodu vyhýbání se vojenské povinnosti zadrženy a dopraveny na vojenské komisařství. V rámci jednání uvedl, že se z morálního přesvědčení odmítá účastnit neoficiální občanské války, která je fakticky vedena na východní Ukrajině. Je mu proti mysli bojovat proti svým spoluobčanům, mezi nimiž jsou i jeho bývalí spolužáci z vysoké školy, a to jen pro něčí politické zadání. Nechce zabíjet jen pro odlišné politické přesvědčení někoho z řad svých spoluobčanů. Pokud by Ukrajina byla napadena cizím nepřítelem, samozřejmě by svoji vojenskou povinnost neodmítal a řádně plnil obranu svých blízkých.

[4] Na základě provedeného dokazování krajský soud dospěl k závěru, že žalobcova obava z výkonu vojenské služby, popř. postih pro nenastoupení do vojenské služby, má s ohledem na předloženou listinu ze dne 4. 2. 2015 reálný základ. Sám žalovaný dle krajského soudu připustil, že na východě Ukrajiny probíhá vnitřní ozbrojený konflikt; ze zpráv o situaci v zemi původu založených ve správním spise dále vyplývá, že v souvislosti s tímto konfliktem byla na Ukrajině opakovaně vyhlášována rozsáhlá mobilizace a nikoliv ojediněle dochází ke ztrátám na životech, a to navzdory příměří uzavřenému dne 5. 9. 2014.

[5] Krajský soud žalovanému vytkl, že při posuzování žalobcovy obavy z výkonu vojenské služby vycházel striktně ze znění § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu, aniž při výkladu zohlednil Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem Vysokého komisaře pro uprchlíky OSN (dále jen „příručka UNHCR“). S odkazem na čl. 167 až 170 zmiňované příručky krajský soud konstatoval, že obavy z možného trestního stíhání a potrestání za dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby nepředstavují samy o sobě opodstatněné obavy z pronásledování ve smyslu zákona o azylu; dezertér nebo člověk vyhýbající se vojenské službě nicméně může být považován za uprchlíka, pokud by bylo prokázáno, že by byl za tento vojenský trestný čin vystaven nepřiměřeně přísnému trestu z důvodu své rasy, náboženství, státní příslušnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo politických názorů. Důvodem pro nárokování postavení uprchlíka přitom může být i skutečnost, že výkon vojenské služby by si vyžadoval účast jedince ve vojenských akcích, které jsou v rozporu s jeho skutečným politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením nebo oprávněnými pohnutkami svědomí.

pokračování

[6] Žalobce dle krajského soudu od počátku uváděl, že jeho případná vojenská účast v probíhajícím vnitřním ozbrojeném konfliktu je v rozporu s jeho morálními a náboženskými principy, neboť by zabíjel mladé lidi jako on z řad svých spoluobčanů a spolužáků ze studií. Jak již bylo uvedeno výše, důvodem pro nárokování postavení uprchlíka přitom může být i skutečnost, že výkon vojenské služby je v rozporu s morálním přesvědčením nebo oprávněnými pohnutkami svědomí žadatele. V daném případě bylo současně prokázáno, že žalobcova účast na vojenských akcích na výhodě Ukrajiny je reálná.

[7] Krajský soud na základě shora uvedeného uzavřel, že byly naplněny předpoklady pro to, aby byla žalobci udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného proto zrušil a současně jej zavázal, aby v dalším řízení vycházel z aktuálního vývoje vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[8] Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel předně zpochybnil odkaz soudu na příručku UNHCR s tím, že se jedná o materiál postrádající právní závaznost. Navíc její použití v daném případě ani neodráží zjištěný skutkový stav, neboť nebylo prokázáno, že by byl žalobce coby osoba vyhýbající se vojenské službě pro tento čin prokazatelně vystaven nepřiměřeně přísnému trestu z důvodu jeho rasy, náboženství, státní příslušnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo politických názorů. Rozhodnutí krajského soudu proto považuje za nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje souvislost, pro kterou by bylo možné dospět k úvaze o nepřiměřenosti případného trestu.

[10] Vyhýbání se nástupu vojenské služby, byť by bylo trestné, není důvodem k udělení mezinárodní ochrany; brannou povinnost je třeba řadit mezi legitimní občanské povinnosti.

[11] Stěžovatel se neztotožnil ani se závěrem krajského soudu, že by žalobce konzistentně a setrvale tvrdil rozpor své případné účasti ve vojenském konfliktu se svými morálními a náboženskými principy. Ve vlastnoručně psaném prohlášení sice žalobce na morální a náboženské principy odkázal, dále však již žádné bližší morální či náboženské souvislosti svého náhledu na výkon vojenské služby nspecifikoval. Naopak opětovně vyjádřil obavu o život v souvislosti s předvoláním a odmítnutím nastoupit vojenskou službu, eventuálně s případným návratem do míst probíhajících válečných událostí. Chybějící motivaci k boji tak soud interpretoval v odlišném kontextu.

[12] V této souvislosti stěžovatel ke kasační stížnosti připojil Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. 1. 2015. Upozornil, že tento

dokument neměl v době rozhodování k dispozici, z jeho obsahu nicméně vyplývá, že příslušníkům uznaných náboženských organizací registrovaných na Ukrajině je umožněno odepřít z důvodu svědomí a náboženství službu v armádě a vykonávat náhradní vojenskou službu; tresty pro osoby vyhýbající se vojenské službě převážně představují administrativní pokuty, veřejnou službu či podmíněné tresty, nelze je tedy považovat za mimořádné.

[13] Dále stěžovatel namítá, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, které jsou vymezeny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 Azs 28/2008-68. Odkázal přitom na své vyjádření k žalobě, kde se splněním stanovených podmínek zabýval.

[14] Stěžovatel je přesvědčen, že současné dění na Ukrajině nelze označit za vnitřní ozbrojený konflikt, k tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu hodnotící aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině. Ve vztahu k udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu zdůraznil možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, důsledky ve vztahu k žalobci proto nelze pokládat za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu. Sám krajský soud lokalizuje ozbrojený konflikt pouze do východní části Ukrajiny, možnost vnitřního přesídlení však zcela pomíjí. Z rozsudku krajského soudu tak není zřejmé, jakého pochybení se stěžovatel dopustil.

[15] Závěrem stěžovatel konstatoval, že žalobce neprokázal takovou míru individualizace dopadů probíhajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině na svou osobu, která by opodstatňovala udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud současně nesprávně dovodil podmínky pro udělení doplňkové ochrany; rozhodovací důvody opřel o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně takové, které soudem vyslovený závěr nepodporovaly.

[16] Na základě shora uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[17] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval, že by se nevyhýbal své povinnosti bránit svou vlast proti vnějšímu agresorovi, odmítá však nastoupit vojenskou službu proti vlastním lidem. Není přitom rozhodující, ve které oblasti se nachází jeho bydliště, jako voják bude do oblasti sporů převelen. Nemá možnost zajistit další důkazy o situaci na Ukrajině, řadu informací získává zcela neoficiálně a nelegálně. Se závěry krajského soudu se zcela ztotožnil, navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

III. Hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabývá se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem

pokračování

podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[19] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39 (dostupném na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele.

[20] Nejvyšší správní soud konstatoval, že za přijatelnou může být považována i kasační stížnost Ministerstva vnitra podaná „*z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které bude spočívat v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, čj. 2 Azs 21/2006-59). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, neboť se krajský soud dopustil zásadního pochybení při výkladu hmotného práva.

[21] Krajský soud v projednávané věci za použití příručky UNHCR dospěl k závěru, že žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu.

[22] Doplňková ochrana se podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

[23] Krajský soud v daném případě shledal hrozbu vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení pod písm. c), tedy *vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*

[24] Prvotním předpokladem pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je skutečnost, že cizinec (žadatel) nesplňuje důvody pro udělení azylu (srov. též § 28 odst. 1 zákona o azylu). Hlediska pro udělení azylu a doplňkové ochrany jsou odlišná. Základním rozdílem mezi doplňkovou ochranou a azylem je absence kauzální spojitosti vážné újmy s taxativními důvody pronásledování uvedenými v § 12 zákona o azylu, který stanoví důvody udělení azylu (srov. KOSAŘ, D., MOLEK, P.,

HONUSKOVÁ, V., JURMAN, M., LUPAČOVÁ, H. *Zákon o azylu. Komentář*. Praha : Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 160).

[25] Důvody, které krajský soud pro účely udělení doplňkové ochrany čerpal z příručky UNHCR, by tedy za současného splnění podmínek stanovených v § 12 zákona o azylu měly vést k udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud tedy na jednu stranu argumentoval důvody pronásledování, na stranu druhou bez bližšího zdůvodnění přistoupil k závěru o naplnění podmínek pro doplňkovou ochranu, pro účely naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany použil kritéria pro posuzování důvodů pro udělení azylu, což Nejvyšší správní soud považuje za pochybení.

[26] Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou stěžovatele, že příručka UNHCR je materiálem, který postrádá právní závaznosti. S tímto názorem stěžovatele se lze v obecné rovině ztotožnit, nelze však pominout, že se jedná o jeden z autoritativních výkladových pramenů Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, publ. pod č. 208/1993 Sb. (Ženevské úmluvy), ze které vychází rovněž český zákon o azylu. Při její aplikaci však nelze odhlédnout od naplnění důvodů pro udělení azylu stanovených v § 12 zákona o azylu, jak bylo uvedeno již výše. Správní soudy při rozhodování o mezinárodní ochraně mohou tedy obsah příručky UNHCR použít jako výkladovou pomůcku, vždy však musí dbát, aby použitá část příručky odpovídala skutkovému ději projednávané věci.

[27] Krajský soud v rozsudku citoval bod 169 příručky UNHCR, který stanoví, že „[d]ezertér nebo člověk vyhýbající se vojenské službě může být rovněž považován za uprchlíka, pokud lze prokázat, že by byl za tento vojenský trestný čin vystaven nepřiměřeně přísnému trestu z důvodu jeho rasy, náboženství, státní příslušnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo politických názorů. Stejně by platilo i tehdy, pokud bylo možné prokázat, že má opodstatněné obavy z pronásledování z těchto uvedených důvodů nad rámec potrestání za dezerci“. Stěžovatel v této souvislosti soudu vytýkal, že nevysvětlil, z čeho dovozuje, že by žalobce měl být vystaven nepřiměřeně přísnému trestu z důvodu své rasy, náboženství, atd. Nejvyšší správní soud k uvedené námitce konstatuje, že krajský soud souvislost skutkového příběhu žalobce s tímto bodem příručky UNHCR sice nevysvětlil, současně však na jeho obsahu nestavěl ani své rozhodovací důvody. Pouhou citací tohoto ustanovení proto nelze vnímat jako zásadní pochybení soudu.

[28] Oporou krajskému soudu pro jeho závěr bylo znění navazujícího bodu 170 příručky UNHCR, ve kterém je uvedeno, že „[j]sou však i případy, kdy nutnost výkonu vojenské služby může být třeba i jediným důvodem pro nárok na právní postavení uprchlíka, tj. když člověk může prokázat, že výkon vojenské služby by si vyžadoval jeho účast ve vojenských akcích, které jsou v rozporu s jeho skutečným politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením nebo s oprávněnými pohnutkami jeho svědomí“. Za rozhodné a dostačující přitom krajský soud považoval tvrzení žalobce, že se z morálního přesvědčení odmítá účastnit neoficiální občanské války, a jeho vyjádření ve správním řízení, že jeho případná vojenská účast v probíhajícím vnitřním ozbrojeném konfliktu na Ukrajině je v rozporu s jeho morálními a náboženskými principy.

[29] Krajský soud však již neuvedl znění bodu 171 příručky UNHCR, který stanoví, že „[n]e každé přesvědčení, ať je jakkoliv ryzí, je dostatečným důvodem pro nárokování si

pokračování

právního postavení uprchlíka po dezerci nebo vyhnutí se nástupu vojenské služby. Nestačí, že člověk má rozpory se svou vládou, pokud jde o politické odůvodnění určité vojenské akce. Avšak tam, kde je typ vojenské akce, s níž jedinec nechce být spojován, odsuzován mezinárodním společenstvím jako jsoucí v rozporu se základními pravidly lidského chování, mohlo by potrestání za dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby být, ve světle všech ostatních požadavků definice, samo o sobě považováno za pronásledování.“ Následující bod 172. příručky potom hovoří o aspektech náboženského přesvědčení, zde však Nejvyšší správní soud upozorňuje, že před krajským soudem stěžovatel otázku rozporu se zastávanými náboženskými principy nezmiňoval a omezil se pouze na pohnutky morálního charakteru.

[30] Naposledy zmiňovaný bod příručky UNHCR koresponduje (a contrario) se závěry Vrchního soudu v Praze uvedenými v rozsudku ze dne 19. 8. 1994, čj. 6 A 509/94-27, že „[o]dmítnutí podílet se na bojových akcích, z hlediska přirozenoprávního mezinárodním společenstvím obecně odmítaných (jako např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění zajatců ap.) právě z těchto důvodů (a nikoli z pouhé averze k vojenské službě nebo ze strachu o život), může být výrazem politického postoje a hrozící neúměrný či nezákonný trest za dezerci, popřípadě i hrozící reálná pomsta nelegálních struktur, před kterou státní moc neposkytuje účinnou ochranu, může pak představovat odůvodněný strach z pronásledování“.

[31] Z rozsudku Vrchního soudu i příručky UNHCR vyplývá, že odpírání výkonu vojenské služby může být považováno za důvod pro udělení azylu jen ve zcela výjimečných případech. Předpokladem pro takovou úvahu musí být zjištění, že současná bezpečnostní situace na Ukrajině skutečně dosahuje intenzity vnitřního ozbrojeného konfliktu a žadatel nemůže využít vnitřní ochrany státu (např. výkon náhradní, tj. civilní, vojenské služby ve smyslu bodu 173 příručky UNHCR). Tyto skutečnosti však v řízení před krajským soudem zjišťovány nebyly. Je nutno též zdůraznit, že tyto skutečnosti se váží ke splnění podmínek pro udělení azylu, nikoliv doplňkové ochrany.

[32] Pokud se jedná o závěr soudu o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 Azs 28/2008-68, formuloval tzv. třístupňový test, ze kterého vyplývá, že „[p]ro existenci skutečně vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí“.

[33] Krajský soud shora nastíněný test neprovedl, a to navzdory vyjádření stěžovatele, že v případě žalobce nejsou stanovená kritéria splněna. V narativní části napadeného rozhodnutí jsou kritéria tohoto testu dokonce citována. Obdobně jako v případě udělení azylu je pro otázku doplňkové ochrany stěžejní posouzení, zda na Ukrajině probíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Pro zodpovězení této otázky lze odkázat na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 28/2008, ve kterém byl pojem vnitřního ozbrojeného konfliktu definován. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že ne každý

ozbrojený konflikt, který v zemi žadatele o mezinárodní ochranu probíhá, splňuje definici „vnitřního ozbrojeného konfliktu“ ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Je nutno zkoumat, zda konflikty mají charakter definovaný v čl. 1 odst. 1 Dodatkového protokolu k Ženevským úmluvám z roku 1949 o ochraně obětí ozbrojených konfliktů, pokud nesplňují zde stanovená kritéria, posuzuje se dále, zda naplňují kritéria dlouhodobosti bojů a organizovanost stran konfliktu. Krajský soud však svůj závěr o existenci vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině opřel o jím vybrané citace ze zpráv o situaci v zemi původu, které tento termín použily, bez souvislosti s výše uvedenými zákonnými kritérii.

[34] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud pochybil, jestliže nerozlišil kritéria pro udělení azylu a pro udělení doplňkové ochrany. Jeho závěr je v tomto směru nepřezkoumatelný, pro další rozhodování správního orgánu jsou pokyny o nutnosti udělit doplňkovou ochranu zčásti nesrozumitelné a zčásti nepodložené. Další zásadní vadou je nesprávné posouzení pojmu „vnitřní ozbrojený konflikt“ ve smyslu § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu jako nezákonný zrušil. V dalším řízení krajský soud zhodnotí aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině a v tomto kontextu posoudí zákonné možnosti ochrany, které žalobci s ohledem na úroveň jeho tvrzení poskytuje zákon o azylu.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že krajský soud pochybil při výkladu hmotného práva, v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. větou první před středníkem napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[36] V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[37] Dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne v novém rozhodnutí krajský soud též o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu